

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 278

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 aprilie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 235 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	2-3	Decizia nr. 269 din 22 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	11-12
Decizia nr. 236 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	3-4	Decizia nr. 299 din 1 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	12-13
Decizia nr. 244 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea sindicatelor nr. 54/2003	5-6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 245 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	6-7	1.872. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 1/2011.....	13-14
Decizia nr. 248 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă	8-9	1.873. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 2/2011.....	14-15
Decizia nr. 264 din 22 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	9-10	1.874 — Ordin al ministrului finanțelor publice privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 3/2011.....	15
		★	
		Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 235**

din 17 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e)
din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 553/36/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat instituie un tratament juridic diferențiat între persoane care se află în situații identice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 553/36/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal arată că prevederile de lege criticate, potrivit cărora numirea într-o altă funcție publică reprezintă o cauză de încetare a raporturilor de serviciu ale polițistului, sunt neconstituționale în măsura în care interpretarea sintagmei „*funcție publică*” se limitează doar la definiția acestei noțiuni conținută în art. 2 din Legea nr. 188/1999, în detrimentul persoanelor care exercită prerogativele unei funcții publice, dar care nu au calitatea de funcționar public. De asemenea, arată că diferența de tratament juridic dintre polițiștii care dobândesc calitatea de magistrat după formarea inițială în cadrul Institutului Național al Magistraturii și cei care dobândesc această calitate direct, ca efect al promovării concursului pentru juriștii cu vechime mai mare de 5 ani, este lipsită de o justificare obiectivă și rezonabilă, neexistând un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat, așa cum se prevede în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. În acest sens, invocă Hotărârea din 6 decembrie 2007 pronunțată în Cauza *Beian împotriva României* și Hotărârea din 13 iunie 1979 pronunțată în Cauza *Marckx contra Belgiei*.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, dispoziții potrivit cărora: „(1) *Încetarea raporturilor de serviciu ale polițistului se dispune în mod corespunzător de către persoanele care, potrivit art. 15, au competența de acordare a gradelor profesionale și are loc: [...]* e) *la numire într-o altă funcție publică;*”.

Înalta Curte de casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că acest text de lege contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 41 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și la dreptul la muncă, precum și dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia solicită o clarificare a noțiunii de „funcție publică”, tinzându-se la o interpretare care să excedeze cadrul stabilit de art. 2 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că funcția publică nu este doar cea exercitată de funcționarii publici, magistrații putând fi considerați, de asemenea, că ocupă o funcție publică. Mai mult, arată că în ipoteza textului de lege criticat ar trebui să se încadreze și polițiștii care dobândesc calitatea de auditori de justiție în cadrul Institutului Național al Magistraturii. În consecință, atât polițiștii care dobândesc direct calitatea de magistrat, ca efect al promovării concursului pentru juriștii cu vechime mai mare de 5 ani, cât și cei care dobândesc mai întâi calitatea de auditori de justiție ar trebui încadrați în ipoteza art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002 și excepția de la aplicarea dispozițiilor art. 70 din aceeași lege, care obligă polițistul care a absolvit o instituție de învățământ a Ministerului de Interne și căruia i-au încetat raporturile de serviciu în primii 10 ani de activitate din motive imputabile lui să restituie cheltuielile efectuate cu pregătirea sa, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani, potrivit angajamentului încheiat în acest sens.

Față de aceste aspecte, Curtea reține că textul de lege criticat a mai constituit obiect al controlului de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 37 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 8 martie 2010, Curtea a respins criticile de neconstituționalitate raportate la aceleași dispoziții constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, arătând că „prevederile art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002 au un conținut clar, neechivoc, care stabilește ca motiv de încetare a raporturilor de serviciu situația în care un polițist este numit într-o funcție publică, situație distinctă de aceea în care o persoană demisionează, indiferent de motivele demisiei. Această dispoziție de lege se aplică fără nicio deosebire tuturor persoanelor care se încadrează în ipoteza normei, astfel încât orice polițist care este numit într-o funcție publică va înceta raporturile de serviciu potrivit dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002, cu antrenarea consecințelor juridice legale subsecvente. Din contră, demisia ori celelalte motive de încetare a raporturilor de serviciu pot atrage consecințe juridice diferite, întrucât situațiile sunt obiectiv diferite”. De asemenea, Curtea a arătat că „auditorul de justiție este numit ca judecător sau procuror doar în urma absolvirii Institutului Național al Magistraturii, aflându-se într-o situație deosebită de persoana care, îndeplinind condițiile legale, este numit direct ca judecător sau procuror în urma susținerii concursului pe post”. În continuare, respingând criticile referitoare la încălcarea dreptului

la muncă, Curtea arăta: „consecințele pe care trebuie să le suporte un polițist care decide să își aleagă un alt loc de muncă pot fi mai degrabă circumscrise aspectelor patrimoniale pe care le implică o astfel de decizie. Aceste consecințe au fost acceptate, însă, de cel care a dorit să devină polițist, prin angajamentul încheiat în acest sens, așa cum reiese din cuprinsul art. 70 din Legea nr. 360/2002. În plus, restituirea are în vedere acele sume investite în vederea pregătirii profesionale a polițistului, sume a căror acordare nu se mai justifică de vreme ce beneficiarul lor renunță la această calitate într-un termen mai scurt decât cel considerat de legiuitor ca justificând efortul financiar al statului pentru acest obiectiv.”

Curtea constată că în considerentele deciziei amintite nu a limitat interpretarea noțiunii de „funcție publică” la cea menționată de art. 2 din Legea nr. 188/1999, ci a avut în vedere un sens mai larg, care cuprinde și funcțiile publice de autoritate, între care se găsește și cea exercitată de către magistrați. În același timp însă a stabilit că există o diferență obiectivă între situația polițiștilor care dobândesc calitatea de auditori de justiție și cei care dobândesc direct calitatea de magistrați, astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat.

Așa fiind, Curtea apreciază că atât soluția deciziei amintite, cât și considerentele acesteia își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței sale în materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 553/36/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 236

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Daniel Iorga în Dosarul nr. 11.590/4/2008 al Judecătorei Sectorului 4 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.590/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de Daniel Iorga cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect anularea Procesului-verbal de contravenție seria CC nr. 1824007 din 15 decembrie 2008, emis de Brigada de Poliție Rutieră.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, o persoană poate fi sancționată contravențional de către agentul procedural înainte ca instanța de judecată să se fi pronunțat asupra vinovăției sale, fapt ce contravine dispozițiilor constituționale care dispun că, „*până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*”.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere că acest mod de sancționare este prevăzut de Constituție și că instanța de judecată poate verifica îndeplinirea condițiilor legale de către organele de poliție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Daniel Iorga în Dosarul nr. 11.590/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare.

Autorul excepției consideră că dispozițiile acestui act normativ sunt contrare prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție, potrivit cărora, „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 în raport cu critici asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 349 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 780 din 6 noiembrie 2003, reținea că folosirea în actul normativ criticat a noțiunii de contravenient nu implică declararea *a priori* a vinovăției și a responsabilității persoanei împotriva căreia organele administrative abilitate formulează procesul-verbal de contravenție. Astfel, „persoana împotriva căreia s-a întocmit procesul-verbal de constatare a contravenției nu este pusă în fața unui verdict definitiv de vinovăție și de răspundere, ci doar în fața unui act administrativ de constatare, ale cărui efecte pot fi înlăturate prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege”. În același sens, s-a arătat și că „procesul-verbal de constatare a contravenției stabilește definitiv vinovăția persoanei în cauză numai în condițiile în care aceasta nu înțelege să se folosească de căile de atac prevăzute de lege, dar în această ipoteză nu se poate reține că s-a înlăturat prezumția de nevinovăție, ci faptul că, nefolosind căile de atac, contravenientul însuși și-a recunoscut vinovăția”. De asemenea, vinovăția contravenientului se stabilește definitiv în cazul în care acesta atacă în justiție procesul-verbal de constatare a contravenției, iar instanța respinge plângerea formulată de acesta.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 244

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10
din Legea sindicatelor nr. 54/2003

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: „(1) În timpul mandatului și în termen de 2 ani de la încetarea mandatului, reprezentanților aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale nu li se poate modifica sau desface contractul individual de muncă pentru motive neimputabile lor, pe care legea le lasă la aprecierea celui care angajează, decât cu acordul scris al organului colectiv de conducere ales al organizației sindicale.

(2) Sunt interzise modificarea și/sau desfacerea contractelor individuale de muncă, atât ale reprezentanților aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale, cât și ale membrilor acestora, din inițiativa angajatorului, pentru motive care privesc activitatea sindicală.

(3) Sunt exceptați de la aplicarea prevederilor alin. (1) cei care au fost revocați din funcțiile sindicale de conducere deținute pentru încălcarea prevederilor statutare sau legale.

(4) Dispozițiile alin. (1)—(3) se aplică în mod corespunzător și raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici.”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege contravin art. 16 alin. (1) și art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, respectiv la economia României și obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai analizat aspectele puse în discuție de autorul excepției cu prilejul soluționării excepțiilor de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 223 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, prevederi cu un conținut asemănător, care stabilesc măsuri de protecție a salariaților aleși în conducerea organizațiilor sindicale. Față de criticile vizând încălcarea egalității în drepturi a cetățenilor și a libertății activității economice, Curtea, prin Decizia nr. 124 din 15 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 29 martie 2007, și Decizia nr. 245 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 10 mai 2010, reținea că „organizațiile sindicale, și mai ales liderii acestora, în calitatea lor de reprezentare, promovare și apărare a drepturilor și intereselor profesionale și economice ale salariaților, vin mai des în contact direct cu reprezentanții angajatorului, adesea în stări conflictuale, situații în care nu ar mai putea acționa eficient dacă ar fi expuși eventualelor măsuri represive din partea angajatorului.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București în Dosarul nr. 91/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția civilă, litigii de muncă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 91/99/2010, **Tribunalul Iași — Secția civilă, litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea sindicatelor nr. 54/2003.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unui conflict de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care prevede imposibilitatea modificării sau desfacerii contractului de muncă al liderilor sindicali în timpul exercitării acestui mandat și în termen de 2 ani de la încetarea mandatului, sunt discriminatorii, întrucât creează un regim privilegiat în favoarea liderilor sindicali față de toți ceilalți salariați, care nu beneficiază de aceste dispoziții de lege.

Tribunalul Iași — Secția civilă, litigii de muncă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, reprezentanții salariaților aleși în organele de conducere ale sindicatelor aflându-se într-o situație diferită în comparație cu celelalte categorii de salariați.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

Aceste circumstanțe îi plasează pe liderii sindicali într-o situație obiectiv diferită față de cea a celorlalți salariați, ceea ce justifică și tratamentul juridic diferențiat, prin reglementarea unor măsuri speciale și mai eficiente de apărare a stabilității raporturilor de muncă.

Este evident că reprezentanții salariaților nu trebuie să fie timorați ori șantajați prin măsurile represive ce ar putea fi luate împotriva lor în perioada mandatului de reprezentare și nici de perspectiva unor asemenea măsuri luate imediat după încetarea mandatului. De aceea, legiuitorul a optat pentru asigurarea protecției și după încetarea mandatului într-o perioadă de timp limitată.”

În ceea ce privește critica referitoare la restrângerea libertății economice, Curtea a reținut că „această libertate nu este absolută, ci este garantată de Constituție *«în condițiile legii»*,

astfel că limitările stabilite de legiuitor pentru a asigura protecția unor interese generale sau a drepturilor unor categorii de persoane sunt în deplin acord cu dispozițiile Constituției referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. În situația concretă, pusă în discuție de autorul excepției, Curtea apreciază că orice posibilitate lăsată angajatorului de a iniția încetarea contractului de muncă al liderilor sindicali este de natură a încuraja abuzurile din partea acestuia, care poate găsi ușor motive ce țin de necesitatea unei reorganizări a activității sau de existența unor dificultăți financiare pentru a înlătura liderii sindicali.”

Curtea apreciază că cele reținute în deciziile amintite răspund criticilor formulate în prezenta cauză, impunându-se aceeași soluție de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București în Dosarul nr. 91/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția civilă, litigii de muncă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 245

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. c) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dany-Com” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.715/299/2010 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate pentru argumentele reținute în jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.715/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dany-Com” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate îngăduiesc practicarea unui comerț liber, prin faptul că sancționează neînregistrarea pe bonul fiscal a unor prestări de servicii specifice „bucătarului sau barmanului”, cu toate că acestea se regăsesc pe factura fiscală eliberată clientului, care este înregistrată valoric în contabilitate. Neintroducerea în memoria casei fiscale a produsului, ca denumire, se datorează unei imposibilități tehnice de înregistrare, programarea acestora fiind efectuată de o societate specializată în acest sens.

Judecătoria Sectorului 1 București opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005. Aceste dispoziții au fost modificate prin art. V pct. 7, Secțiunea a 2-a, din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 10 lit. c): „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: [...]*”

c) emiterea bonului fiscal conținând date eronate sau fără ca acesta să conțină toate datele prevăzute la art. 4 alin. (1).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 135 alin. (2) potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului.

Examinând excepția, Curtea observă că asupra dispozițiilor de lege criticate, raportat la aceleași prevederi constituționale, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 361 din 20 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 10 iunie 2008, prin Decizia nr. 161 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 29 martie 2007, decizii prin care a constatat că textul de lege criticat este constituțional. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că textul de lege criticat este constituțional, deoarece stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Totodată, așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții, aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 56 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dany-Com” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.715/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 248

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 11.290/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L., avocat Doru Postelnicu, cu delegație depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției care solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 274/RCA din 14 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.290/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București într-o cauză civilă având ca obiect ordonanță președințială — sistare lucrări.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin procedura instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă este încălcat dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, fiind creată posibilitatea pronunțării unei hotărâri judecătorești fără a fi analizat fondul cauzei, fără citarea părților și fără ca acestea să poată utiliza toate mijloacele de apărare de care ar putea dispune potrivit procedurii de drept comun.

Instanța de judecată opinează în sensul că excepția este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 581. — *„Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere.

Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității textului de lege criticat Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii, spre exemplu, Decizia nr. 244 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, sau Decizia nr. 333 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 8 aprilie 2010.

Curtea a statuat că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu numai că nu se aduce vreo îngrădire dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci, dimpotrivă, se creează o posibilitate în plus pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției, prin cerere de ordonanță președințială, și aceasta în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pe de altă parte, Curtea reține că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, astfel că legiuitorul este abilitat să reglementeze competența și procedura de judecată, stabilind cadrul organizatoric și funcțional în care se realizează accesul liber la justiție, dreptul la apărare și folosirea căilor de atac.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 11.290/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 264

din 22 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2
din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Ughenu Obinna Vincent în Dosarul nr. 11.642/4/RF/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă doamna Elena Andrei, interpretul autorizat de limba engleză solicitat pentru a asigura traducerea în cauză. Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.642/4/RF/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**, excepție ridicată de Ughenu Obinna Vincent într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva deciziei Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate „sunt imprecise cu privire la spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane care permit acordarea protecției umanitare condiționate” și pot genera interpretări eronate cu privire la natura și conținutul acestora.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât argumentele invocate se referă la posibilitatea unor interpretări restrictive ale textului de lege criticat, fără a releva un conflict real între acesta și prevederile art. 22 alin. (1) și (2) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise

depose la dosar, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate asupra textelor de lege ce formează obiect al acesteia, constatând, prin numeroase decizii, conformitatea lor cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate și în cauza de față. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.178 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, Curtea a reținut că prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 oferă cetățenilor străini sau apatrizilor care nu îndeplinesc condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat posibilitatea de a beneficia de o altă formă de protecție din partea statului român, denumită *protecție subsidiară*. Astfel, protecția subsidiară poate fi acordată acestora dacă există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își aveau reședința obișnuită, vor fi expuși unui risc serios și dacă aceștia nu pot sau, din cauza existenței acestui risc, nu doresc protecția acelei țări. Dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 explicitează noțiunea „risc serios”, iar Curtea a observat că, în definirea

acesteia, legiuitorul român folosește termeni identici cu cei pe care Consiliul Uniunii Europene a înțeles să îi utilizeze în reglementarea aceleiași problematici, mai exact în art. 15 din Directiva 2004/83/CE din 29 aprilie 2004 privind standardele minime pentru calificare și statutul cetățenilor țărilor terțe sau apatrizilor ca refugiați sau ca persoane aflate în nevoie de protecție internațională și conținutul protecției acordate, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 304 din 30 septembrie 2004, directivă pe care Legea nr. 122/2006 o transpune la nivel național, așa cum rezultă din mențiunea cuprinsă în finalul acesteia. De asemenea, Curtea a mai observat că în preambulul acestui act european se prevede la pct. 5 că regulile privind statutul refugiaților trebuie completate prin măsuri referitoare la forme de protecție subsidiară, iar la pct. 24 din același preambul se precizează că protecția subsidiară trebuie să fie complementară și adițională protecției refugiaților prevăzute de Convenția de la Geneva.

Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că textele de lege criticate reprezintă, prin însăși forma suplimentară de protecție pe care o instituie în favoarea acelor străini care nu îndeplinesc condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, o modalitate de concretizare a rigorilor impuse de necesitatea respectării de către statul român a principiului fundamental referitor la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

Totodată, Curtea a constatat că prevederile legale ce formează obiect al excepției de neconstituționalitate se conformează exigențelor rezultate din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privitoare la calitatea legii naționale. Aceasta, deoarece dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma de protecție solicitată, astfel că nu se poate reține critica referitoare la pretinsa lipsă de precizie și claritate a acestora.

În plus, Curtea a reamintit că examinarea și aprecierea în concret a circumstanțelor specifice fiecărei situații particulare, a riscurilor la care ar putea fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine, chestiunile legate de interpretarea și aplicarea la speță a textului de lege criticat, precum și determinarea existenței unor motive care să justifice acordarea statutului de refugiat sau a protecției subsidiare sunt aspecte ce excedează obiectului controlului de constituționalitate, acestea fiind atribute ale organelor administrative competente în această materie sau, după caz, ale instanței de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Ughenu Obinna Vincent în Dosarul nr. 11.642/4/RF/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 269

din 22 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 24 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, în forma sa inițială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006.

Textul de lege criticat are următoarea redactare: „*Persoanele cu handicap grav sau accentuat beneficiază de următoarele facilități fiscale:*

a) *scutire de impozit pe veniturile din salarii.*”

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textul de lege criticat contravine art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, anterior sesizării sale, Legea nr. 448/2006 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, soluția legislativă criticată fiind preluată în art. 26 lit. a). Ulterior, art. 26 lit. a) din Legea nr. 448/2006 a fost abrogat prin art. I pct. 153 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009. Prin modificările aduse acestei ordonanțe de Legea nr. 76/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 11 mai 2010, soluția legislativă criticată a fost preluată în cuprinsul art. 55 alin. (4) lit. k1) din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003. Tot prin Legea nr. 76/2010 a fost introdus însă în Codul fiscal și art. 68¹, potrivit căruia „*Nu sunt venituri impozabile veniturile din pensii realizate de către persoanele fizice cu handicap grav sau accentuat*”.

Așa fiind, Curtea constată că noua reglementare nu mai păstrează soluția legislativă criticată, astfel că excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

În ceea ce privește susținerea Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale potrivit căreia, deși abrogată, soluția legislativă criticată poate constitui obiect al controlului de constituționalitate, întrucât este încă aplicabilă în cauza în cadrul căreia s-a invocat excepția, Curtea reține că momentul în funcție de care se apreciază conformitatea obiectului unei excepții de neconstituționalitate cu art. 29 alin. (1) din Constituție îl reprezintă data pronunțării instanței de contencios constituțional. Astfel, pot constitui obiect al controlului de constituționalitate doar prevederile de lege în vigoare la data pronunțării Curții asupra excepției de neconstituționalitate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 44.519/3/2008.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 februarie 2011 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 22 februarie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 44.519/3/2008 (nr. format vechi 439/2009), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.**

Excepția a fost ridicată din oficiu de instanța de judecată, cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 7.817 din 16 decembrie 2008, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 44.519/3/AS/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale arată că textul de lege criticat creează o discriminare între persoanele cu handicap în funcție de veniturile pe care le realizează. Astfel, dacă o persoană cu handicap grav este exonerată de la plata impozitului pe venit în cazul în care realizează venituri din salariu, aceeași persoană trebuie să plătească impozit pe venit dacă obține o pensie pentru handicap. Instanța de judecată mai arată că, deși textul de lege criticat este abrogat la data sesizării Curții Constituționale, totuși instanța de contencios constituțional este competentă să se pronunțe, întrucât textul de lege criticat este aplicabil raporturilor juridice din speță.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 lit. a) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în Dosarul nr. 44.519/3/2008.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 299

din 1 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tobias Construct” — S.R.L. din Alba Iulia în Dosarul nr. 9.622/176/2009 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 1 februarie 2011, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 15 februarie 2011, apoi, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, pentru data de 24 februarie 2011, respectiv pentru data de 1 martie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.622/176/2009, **Tribunalul Alba — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Societatea Comercială Tobias Construct — S.R.L. din Alba Iulia într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei încheieri având ca obiect recuzarea executorului judecătoresc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate nu reglementează expres motivele de recuzare a executorilor judecătorești, dar cuprind în acest sens o normă de trimitere în

conformitate cu care experții judecătorești pot fi recuzați numai dacă se află în una dintre situațiile prevăzute de art. 27 din Codul de procedură civilă. De asemenea, autorul apreciază că se instituie și o inegalitate între pozițiile părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, în timp ce debitorul nu are această posibilitate.

Tribunalul Alba—Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și

art. 53 privitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin numeroase decizii, spre exemplu Decizia nr. 1.303 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 1 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, statuând că acestea sunt constituționale.

Curtea a reținut că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătoresc poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Astfel, art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile constituționale statuate de art. 21 și 53.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tobias Construct” — S.R.L. din Alba Iulia în Dosarul nr. 9.622/176/2009 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE

ORDIN

privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 1/2011

În temeiul prevederilor:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 6 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 5 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.765/2011 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 1/2011, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 12 aprilie 2011.
Nr. 1.872.

DECIZIA
Comisiei fiscale centrale nr. 1/2011

În interpretarea și aplicarea unitară a art. 137 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și a pct. 18 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a titlului VI „Taxa pe valoarea adăugată”, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare până la data de 31 decembrie 2009, nu se cuprind în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată subvențiile pentru îmbunătățirea calității și igienei laptelui de vacă, acordate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 123/2006 pentru aprobarea acordării sprijinului financiar producătorilor agricoli din sectorul vegetal, zootehnic, al îmbunătățirilor funciare și al organizării și sistematizării teritoriului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 125/2007, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare până la data de 1 ianuarie 2011, și a Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 850/2006 pentru aprobarea normelor metodologice privind modul de acordare a sprijinului financiar pentru activitățile din sectorul vegetal, zootehnic, al îmbunătățirilor funciare și al organizării și sistematizării teritoriului, precum și condițiile de eligibilitate, cu modificările și completările ulterioare.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN
privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 2/2011

În temeiul prevederilor:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 6 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 5 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.765/2011 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 2/2011, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 12 aprilie 2011.
Nr. 1.873.

ANEXĂ

DECIZIA
Comisiei fiscale centrale nr. 2/2011

În interpretarea și aplicarea unitară a art. 137 alin. (1) lit. a) și art. 140 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și a pct. 23 alin. (1) și (2) din titlul VI al Normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, pentru livrările taxabile de construcții și de terenuri, taxa pe valoarea adăugată colectată aferentă se determină în funcție de voința părților rezultată din contracte sau alte mijloace de probă administrate conform Ordonanței

Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

a) prin aplicarea cotei de TVA la contravaloarea livrării [conform prevederilor pct. 23 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a titlului VI „Taxa pe valoarea adăugată”, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare], în cazul în care rezultă că:

1. părțile au convenit că TVA nu este inclusă în contravaloarea livrării; sau
2. părțile nu au convenit nimic cu privire la TVA;

b) din aplicarea procedurii sutei mărite [prevăzut la pct. 23 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a titlului VI „Taxa pe valoarea adăugată”, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare], în cazul în care rezultă că părțile au convenit că TVA este inclusă în contravaloarea livrării.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 3/2011

În temeiul prevederilor:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 6 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 5 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.765/2011 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 3/2011, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 12 aprilie 2011.
Nr. 1.874.

ANEXĂ

DECIZIA

Comisiei fiscale centrale nr. 3/2011

În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 201 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și ale pct. 23 alin. (5) din titlul VII al Normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada 1 ianuarie 2004—17 februarie 2005, distribuitorul agreat deținător de autorizație de utilizator final livrează în regim de scutire directă carburant pentru aeronave beneficiarilor care nu dețin autorizație de utilizator final.

RECTIFICĂRI

La Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.765/2011 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 21 martie 2011, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la nr. crt. 9, coloana „Funcția și domeniul”, în loc de: „*Director al Direcției generale ...*” se va citi: „*Director general al Direcției generale ...*”.

★

În cuprinsul Regulamentului nr. 4/2011 privind Reglementările contabile conforme cu Directiva a IV-a a Comunităților Economice Europene aplicabile entităților autorizate, reglementate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, aprobat prin Ordinul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 13/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 bis din 16 martie 2011, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— la cap. IV lit. A și B, în cuprinsul formularului „Bilanț”, la lit. B pct. III, în loc de: „*INVESTIȚII FINANCIARE PE TERMEN SCURT*” se va citi: „*INVESTIȚII PE TERMEN SCURT*”, iar la lit. B pct. III.3, în loc de: „*alte investiții financiare pe termen scurt*” se va citi: „*alte investiții pe termen scurt*”;

— la cap. IV lit. A, în cuprinsul formularului „Contul de profit și pierdere”, la rândul 40, pct. 12 „Ajustări de valoare privind imobilizările financiare și investițiile financiare deținute ca active circulante (rd. 41–42)” devine pct. 13, cu decalarea pozițiilor subsecvente, 13—20 devenind 14—21;

— la cap. IV lit. B, în suita notelor explicative, în loc de: „*ALTE INFORMAȚII*” se va citi: „*NOTA 10 — ALTE INFORMAȚII*”;

— la cap. IV lit. C, în cuprinsul formularului „Bilanțul ...”, la rândul 09, pct. II și subpct. 1, în loc de: „*Investiții financiare pe termen scurt*” se va citi: „*Investiții pe termen scurt*”;

— la cap. V, simbol cont 50886, în coloanele „Denumire cont”, în loc de: „*Dobânzi la titluri de stat cotate*” se va citi: „*Dobânzi la titluri de stat necotate*”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 522398